

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad — Bułgaria) — Christo Gajdarow przeciwko Direktor na Główna direkcija „Ochranitelna policija” pri Ministerstwo na wytresznite raboti

(Sprawa C-430/10) ⁽¹⁾

(Swoboda przemieszczania się obywatela Unii — Dyrektywa 2004/38/WE — Zakaz opuszczania kraju z powodu skazania w innym państwie — Obrót środkami odurzającymi — Środek, który może być uzasadniony względami porządku publicznego)

(2012/C 25/25)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christo Gajdarow

Strona pozwana: Direktor na Główna direkcija „Ochranitelna policija” pri Ministerstwo na wytresznite raboti

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd Sofija-grad — Wykładnia art. 27 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77), motywu 5 i 20 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105, s. 1) oraz art. 71 ust. 1 i 2 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. L 239 z dnia 22 września 2000 r., s. 19) — Ograniczenie wykonywania prawa do swobodnego przemieszczania się obywatela Unii — Zakaz opuszczania kraju z powodu przestępstwa związanego z obrotem środkami odurzającymi popełnionego w państwie trzecim — Środek, który może być uzasadniony porządkiem publicznym dla celów prewencji ogólnej i szczególnej

Sentencja

Artykuł 21 TFUE oraz art. 27 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG,

75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu zezwalającemu na ograniczenie prawa obywatela państwa członkowskiego do udania się na terytorium innego państwa członkowskiego, w szczególności z tego powodu, że został on skazany w innym państwie za obrót środkami odurzającymi, pod warunkiem, po pierwsze, że indywidualne zachowanie tego obywatela stanowi rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa, po drugie, że rozpatrywany środek w postaci ograniczenia prawa jest odpowiedni dla zapewnienia realizacji założonego celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do jego osiągnięcia, oraz po trzecie, że środek ten może podlegać skutecznej kontroli sądowej pozwalającej na sprawdzenie jego legalności, w aspekcie okoliczności faktycznych i prawnych, w świetle wymogów prawa Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad — Bułgaria) — Petr Aładżow przeciwko Zamestnik-direktor na Stoliczna direkcija na wytresznite raboti kym Ministerstwo na wytresznite raboti

(Sprawa C-434/10) ⁽¹⁾

(Swoboda przemieszczania się obywatela Unii — Dyrektywa 2004/38/WE — Zakaz opuszczania kraju z powodu nieuiszczenia zaległości podatkowej — Środek, który może być uzasadniony względami porządku publicznego)

(2012/C 25/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Petr Aładżow

Strona pozwana: Zamestnik-direktor na Stoliczna direkcija na wytresznite raboti kym Ministerstwo na wytresznite raboti

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd Sofija-grad — Wykładnia art. 27 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Ograniczenie wykonywania swobody przemieszczania się obywatela Unii — Zakaz opuszczania kraju nakładany na osobę fizyczną jako przedstawiciela spółki handlowej będącej dłużnikiem z powodu nieściągnięcia wierzytelności publicznych „znacznej wysokości” — Środek uzasadniony ochroną porządku publicznego

Sentencja

1) Prawo Unii nie stoi na przeszkodzie istnieniu przepisu ustawowego państwa członkowskiego, który pozwala organowi administracyjnemu na wydanie wobec obywatela tego państwa zakazu opuszczenia go z tego powodu, że zaległość podatkowa spółki, której jest jednym z członków zarządu, nie została uregulowana, jednak zależy to od spełnienia dwóch warunków polegających na tym, że celem omawianego środka powinna być odpowiedź — w określonych, wyjątkowych okolicznościach, które mogą wynikać z charakteru lub wysokości tej zaległości — na rzeczywiste, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa oraz że zamierzonym celem nie będzie jedynie osiągnięcie rezultatów gospodarczych. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy obydwa te warunki są spełnione.

2) Nawet przy założeniu, że zakaz opuszczenia kraju taki jak ten, który objął P. Aładżowa w sprawie przed sądem krajowym, został zastosowany w warunkach przewidzianych w art. 27 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, warunki z art. 27 ust. 2 stoją na przeszkodzie zastosowaniu takiego środka:

— jeżeli opiera się on jedynie na istnieniu zaległości podatkowej spółki, której skarżący jest jednym z członków zarządu, i jest stosowany jedynie z uwagi na ten status, z wyłączeniem jakiegokolwiek oceny konkretnie indywidualnego zachowania zainteresowanego i bez żadnego odniesienia się do jakiegokolwiek zagrożenia, jakie miałyby on stanowić dla porządku publicznego oraz,

— jeżeli zakaz opuszczenia kraju nie jest właściwy do realizacji celu, któremu służy, i wykracza poza zakres niezbędny do jego osiągnięcia.

Do sądu krajowego należy ustalenie, czy jest tak w sprawie toczącej się przed nim.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep — Niderlandy) — J.C. van Ardenen przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering

(Sprawa C-435/10) (¹)

(Dyrektywa 80/987/EWG — Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Świadczenie z tytułu niewypłacalności — Wypłata pod warunkiem zarejestrowania się w charakterze osoby poszukującej pracy)

(2012/C 25/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: J.C. van Ardenen

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Centrale Raad van Beroep — Wykładnia art. 4, 5 i 10 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23), zmienionej dyrektywą 2002/74/WE (Dz.U. L 270, s. 10) — Zakres gwarancji oferowanej przez instytucję udzielającą gwarancji — Przepisy krajowe zobowiązujące pracowników do niezwłocznego zarejestrowania się w charakterze poszukujących pracy przed dochodzeniem zapłaty wiarytelności z tytułu niewypłaconego wynagrodzenia

Sentencja

Wykładni art. 3 i 4 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. dotyczącej ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności ich pracodawcy, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r., należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które w przypadku niewypłacalności pracodawcy zobowiązują pracowników — w celu dochodzenia prawa do wypłaty w pełnej wysokości roszczeń o zaległe wynagrodzenie za pracę, takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym — do rejestracji w charakterze osoby poszukującej pracy.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Lüdenscheid przeciwko Christel Schriever

(Sprawa C-444/10) (¹)

(Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Artykuł 5 ust. 8 — Pojęcie przekazania całości lub części aktywów — Zbycie własności zapasu towarów oraz wyposażenia sklepu z jednoczesną dzierżawą lokalu handlowego)

(2012/C 25/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Lüdenscheid

Strona pozwana: Christel Schriever